

Bland hundätare och exotiska skorpionkämpar på Filippinerna.

Publicerad i Fighter Magazine 2000

Text Michael Marlow, © 2000

Under min träningsresa till Filippinerna förra året fick jag möjlighet att träffa två medlemmar ur den fruktade kampgruppen Dogeaters, Baldwin "Nonoy" Garrucho och Rommel Tortal. Dogeaters står inte

för konstiga matvanor utan är en markering mot deras i USA mer kända motsvarighet Dogbrothers. Dogbrothers slåss regelbundet med och mot olika vapen med minimala skydd under motto: högre medvetande genom hårdare kontakt, inga juridiska stämningar oavsett vad som händer - alla ska vara vänner vid slutet av dagen. De har gett ut en bästsäljande instruktionsserie på video för Panther Productions. Redan 1995 blev de nekade av WOW-promotern Art Davies att hålla vapenkamper på hans NHB-galor. Motiveringen var att deras typ av kamp var för extrem för att kunna visas i samband med UFC (läs brevet på

www.dogbrothers.com). Skillnaden mellan de båda grupperna är att medan Dogbrothers slåss med minimala skydd slåss Dogeaters helt utan. Under allvarliga utmanarmatcher slåss de även med skarpa vapen.

Eftersom även de filippinska kampkonsterna håller på att urvattnas på de flesta håll utmanade de tillsammans med Grand Tuhon Gaje i oktober 1998 samtliga filippinska instruktörer, mästare och stormästare. De möttes på The Battle of Grandmasters. Kampen var sanktionerad av polisen i Bacolod City, på ön Negros. Inte oväntat antog inga representanter utanför Pekiti-Tirsia Kali-stilen utmaningen, trots tidigare utfästelser om att komma. Medan GT Gaje stod beredd att möta all världens stormästare var Rommel beredd att möta mästare och instruktörer i kamp med käpp och Nonoy stod redo att

slåss med skarpa svärd. The Battle of Grandmasters kommer att utlysas i år igen eftersom några av de andra stilarnas stormästare och mästare markerat att de ångrat att de aldrig dök upp. Mera om detta i kommande nummer av Fighter.

Dogeaters filosofi

Hur tänker någon som, likt forna tiders samurajer, varje dag är beredd att slåss på liv och död? Precis som i andra kulturer har de utvecklat en filosofi som förbereder dem för detta. I Pekiti-Tirsia Kali finns följande grundfilosofi:

- Vi tror på livet, inte döden.
- Vi tror på framgång, inte misslyckanden.
- Vi tror på god hälsa, inte sjukdom.

En positivt livsåskådning som ändå påminner utövaren om att han inte skall förtränga vad som kan hända honom ifall han är oaktsam. Ett annat motto, som av oss västerlänningar lätt kan missuppfattas om vi inte tolkar det som en del av en övergripande livsbejakande filosofi, är att "Kniven är svaret på bristande respekt". Detta motto betyder naturligtvis inte att man skall hugga ihjäl människor som bråkar, tvärtom poängteras det viktiga i att alltid visa respekt för sin nästa och undvika konfrontationer i onödan. Betänk också att Filippinerna fortfarande har en stark knivkultur, liknande den vi hade i Skandinavien före industrialiseringen. Om man respekterar sina medmänniskor, även de som är fysiskt, materiellt eller mentalt svagare än en själv, undviker man att de blir trängda. Undertryckta människor kan känna

sig nödgade att använda tillhyggen för att kompensera sin svaghet och återvinna sin självrespekt. När två män på Filippinerna, särskilt utanför storstäderna, råkar stöta emot varandra på gatan ursäktar sig snabbt bäge. Mycket artigt försäkrar de sig om att den andre inte tagit illa upp. Detta beroende på att man inte säkert vet hur den andre uppfattat situationen. Är han är beväpnad, vad han kan ta sig till om han känner sig förolämpad? Ibland hämnas inte oförrätter när de uppkommer; en gammal tradition är att plantera ett bambuträd utanför sitt hus. Bambuträdet påminner dig varje dag om den oförrätt som du utsatts för och trädet huggs ner först när du försonats med din fiende. Det är därför inte egendomligt att det i denna kultur utvecklats de effektivaste systemen för försvar mot kniv och andra vapen.

Halimaw Silat - urinvånarnas lömska skorpionstil

Innan den stora invandringen av folk från de omgivande malayiska länderna, befolkades öar som Negros och Panay enbart av urinvånarna Negritos. Ett namn de fick av de spanska

kolonialisterna. Negritos finns kvar och bevarar, likt sina släktingar på Nya Guinea och i Australien, många av sina uråldriga traditioner. Beundrade för sin förmåga att hantera pilbåge och blåsrör lever de nära naturen. Från deras vardagliga kontakt med olika vilddjur har de utvecklat den fruktade skorpionstilen av filippinsk silat. Enligt legenden såg deras förfäder en kamp mellan två vildsvin när en stor skorpion dök upp och stack ihjäl de bägge bestarna. Inspirerade

därav har de utvecklat ett system som bygger på dolda förgiftade knivar och stickor. Stilen går på det lokala språket illongo under beteckningen Halimaw Silat som ordagrant lär betyda "den krypande insektens kampstil". Under kampen försöker de likt en skorpion att sticka sin motståndares vitala delar med förgiftade törnar. En av de mer märkliga metoderna är att sätta fast en tagg på sin ena fot, krypa på marken som en insekt och underifrån sparka med det förgiftade vapnet mot motståndarens hjärta. En annan metod är att genom bakhåll träna sig i att från trädgrenar hoppa ner på sin motståndare och döda honom med sitt vapen. Grand Tuhon Gaje utbytte erfarenheter med Negritos redan för trettio år sedan men det är först på senare tid som hans intresse för deras kamptraditioner har ökat. Dogeaters använder i sitt kampsystem överraskningsprinciper från Halimaw tillsammans med Pangamut (obeväpnat slagsystem baserat på principer från knivkamp) och Dumog (filippinsk kampbrottning)